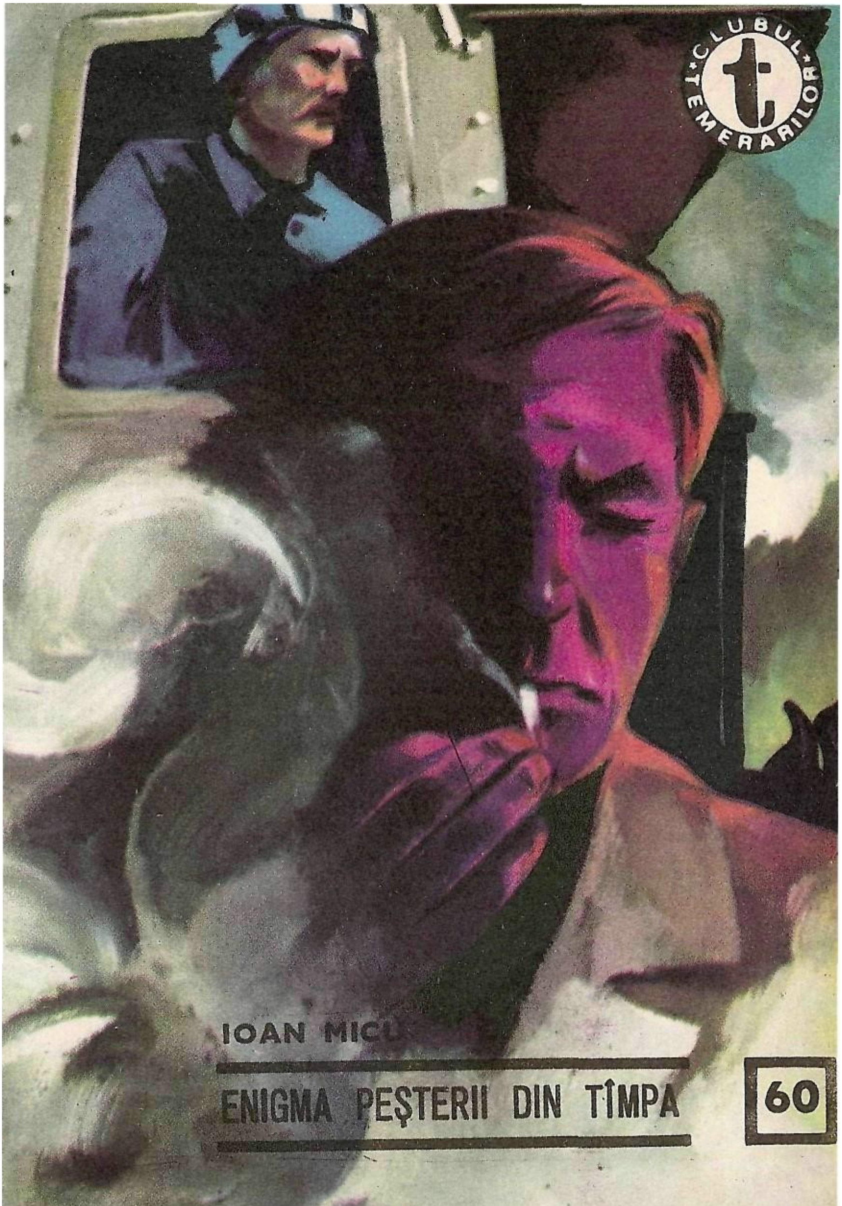
CLUBUL TEMERARILOR
t
IOAN MICU
ENIGMA PEŞTERII DIN TÎMPA
60

IOAN MICU

ENIGMA PEŞTERII DIN TÎMPA

- II -

60

Colectia
CLUBUL TEMERARILOR

1969
Bucureşti
EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil: DELIA DAMIRESCU
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS.
Coperta de I0NESCU DUMITRU

Capitolul 5
CEI TREI MISTERIOŞI

Justificarea unei absenţe atît de îndelungate de acasă nu are prea mare importanţă. Părinţii copiilor se obişnuiseră de ani de zile ca uneori, seara, dacă nu se întorceau de la joacă, să-i caute prin vecini. Şi-i găseau adormiţi unii la alţii.

În noaptea aceea însă — noaptea aşteptărilor, cum i-a zis mai tîrziu grupul — cel care într-adevăr a dormit, aşa cum îi era obiceiul, la Petre, a fost aghiotantul. Pe el nu l-au mai luat. I-au spus că trebuie să se întoarcă la peşteră, iar el să se culce liniştit.

Surorile s-au furişat în casă — în prealabil se descalţaseră la intrare — au intrat în bucătărie şi pe bîjbîite s-au apucat să înfulece pogace. Găsiseră o tavă plină. Au luat cîteva într-un pacheţel şi, la fel cum au intrat, pe nesimţite, au ieşit în curte, unde Fane şi Petre — aprovizionaţi şi ei cu demîncare — le aşteptau. Ariciul mai găsise o lanternă pe undeva şi şi-o vîrîse în sîn. Bateria de la cea pe care o avea Adrian începuse să slăbească.

Toţi patru, tăcuţi, cu auzul treaz şi privirile vii, ferindu-se sa întâlnească pe cineva — nu de altceva, dar ar fi putut fi opriţi şi întrebaţi ce caută singuri pe străzi la ora aceea din noapte — au ajuns la timp la cea de a două intrare în coridorul secret, unde-i aşteptau Adrian şi Paul, acum nelegaţi prin firul de sfoară care avea tîlcul lui...

✯

Informaţiile Şefului privitoare la tunelul de legătură care ar fi existat între vechea cetate „Braşovia” şi Turnul Primăriei s-au dovedit, pînă la proba contrarie, insuficiente. De altfel, Adrian făcuse cuvenita adăugire, cum că nu poate garanta siguranţa acestor afirmaţii. Atunci galeria pe care o descoperiseră ce era? Nu cumva o săpătură mai recentă, probabil făcută în timpul celui de al doilea război mondial? Cu ce scop? Şi de către cine? Nu găsiseră nimic care să confirme sau să infirme vreuna dintre presupuneri. Nici o urmă, nici un semn cît de mic, din care să se deducă ceva.

Dacă, totuşi, această galerie era un braţ al adevăratului tunel? (Pentru că, oricît de legendară şi neverosimilă ar fi fost

această poveste, un sîmbure de adevăr tot exista în ea. De pildă, cu multe zeci de ani în urmă, li se spunea elevilor la şcoala primară că bătrînii, femeile şi copiii se ascunseseră din porunca judelui Braşovului în acest tunel. Era pe vremea năvălirii turcilor conduşi de Murad al II-lea, cam prin anul 1421, care se soldase cu nimicirea oraşului, încă insuficient întărit, şi luarea în robie a întregului sfat braşovean.) Nu însemna că undeva, de-a lungul galeriei pe care grupul se gîndea s-o numească „Tunelul pionierilor”, ar exista o altă uşă secretă, similară cu cea descoperită de Dudi şi care să corespundă cu tunelul? Dar ce mecanism o deschisese pe cealaltă? Nu stătuseră atunci prea mult să chibzuiască, curiozitatea îndemnîndu-i să meargă şi iar să meargă. Ajunşi însă în „partea cealaltă”, era firesc să-şi pună asemenea întrebări, mai ales că ceea ce găsiseră Adrian şi Paul, pînă să ajungă la această ieşire, le dădea dreptul să presupună mai mult.

✯

Ulterior, după încheierea acestor peripeţii, cînd vara se statornicise cu adevărat în oraşul de la poalele Tîmpei, un grup de cercetători ai muzeului din localitate au ajuns la concluzia că grota de la capătul „celeilalte” intrări nu era altceva decît „Peştera călugăriţelor”, iar tunelul explorat de copii fusese săpat în timpul războiului. Mecanismul de deschidere al uşii aceleia buclucaşe era pe cît de simplu, pe atît de ingenios. Cele două lespezi erau fixate cu bare de fier şi acţionate de un sistem de pîrghii pe care aghiotantul apăsase întîmplător.

Aceasta peşteră, după cum susţine un călător englez care a trecut prin aceste ţinuturi, a fost refugiul călugăriţelor de la biserica Sfînta Fecioară Maria, pe locul căreia s-a construit mai tîrziu actuala Biserică Neagră.

Dedesubtul peşterii, ca o treaptă uriaşă, ieşită mult în afară, se află o grotă numită a lui Bethlen, în care astăzi fiinţează o cabană turistică, al cărei perete din spate este format din stîncă. O pînză de apă ce se prelinge din acest perete, în interiorul bufetului, ca nişte şerpi lucitori, constituie un spectacol de o rară frumuseţe.

Referitor la existenţa unui tunel de legătură între Turnul Primăriei şi cetatea „Braşovia”, acelaşi grup de cercetători a stabilit că n-a existat niciodată. Un asemenea tunel a fost totuşi, dar el făcea comunicarea dintre Turnul Primăriei şi Turnul Alb,

un alt edificiu care străjuieşte de veacuri partea dinspre muntele „Warthe” a oraşului...

✯

...Şi iată-i din nou împreună, în afară de Dudi — aghiotantul care, la ora aceea din noapte, călătorea în „ţara minunilor”. Era atît de fericit de cele ce „vedea” că zîmbea cu toată faţa.

Erau strînşi aproape de gura intrării, ascunşi totuşi de priviri indiscrete. Stăteau toţi, fete şi băieţi, cu spatele lipit unul de altul — nopţile pe Tîmpa sînt răcoroase — ca să se încălzească, şi discutau în „surdină”:

— Voi ce ziceţi? i-a întrebat Şeful.

— Dacă suspecţii nu vin pînă la ora patru, mergem să ne culcăm; ne sculăm pe la zece şi ne întoarcem să cercetăm centimetru cu centimetru, propuse Paul, dovedind un dram în plus de maturitate.

— Şi dacă vin? i-a iscodit Petrică.

— Aici e problema! împunse Adrian aerul cu degetul, luînd conducerea discuţiilor. Vom proceda în felul următor: ei au fost trei, nu-i aşa? Dar pot fi şi mai mulţi. Dacă vin numai aceştia, aşteptăm pînă ce termină matrapazlîcurile lor şi ne luăm după ei. Cîte doi pentru fiecare. În caz ca sînt mai mulţi, vedem noi atunci ce-i de făcut.

— Şi cu cercetarea cum rămîne, Şefule? s-a interesat Fane.

— Deocamdată o lăsăm. Pe primul plan e urmărirea, răspunse Nas-în-vînt în locul lui Adrian.

— Bineînţeles, a susţinut-o acesta. Urmărirea e mai importantă. Explorarea o putem amîna pentru o altă zi. Banditţii nu trebuie să ne scape. Sau nu sînteţi convinşi că sînt bandiţi?

— Ba da! au răspuns cîteva glasuri.

— Nu eşti de părere cu mine, Sanda?

— Eu?! a tresărit fata, care începuse să dea semne de nelinişte. Desigur... Mi-e cam teamă... N-am mai urmărit pe nimeni... E interesant, dar noi... Dacă ne prind?

— Atunci nu mai sîntem pionieri! a decretat Paul, ridicînd glasul. Dacă ţi-e frică, du-te acasă!

— Ce-ţi veni, mă, să te repezi la ea? Şi vorbeşte mai încet! Spune şi fata ce-i trece prin minte!

— Nu vă certaţi! s-a răstit băiatul cu pantaloni lungi. Între noi nu trebuie să existe neînţelegeri, sa fim clari! Fără armonie, totul se duce de rîpă.

— Tăceţi! I-a înghioldit Taciturna pe Şef. Se aude ceva!

— Unde?

— În direcţia aceea.

— Culcaţi-vă pe burtă!... Fiţi cu ochii-n patru!... Dacă puteţi, ţineţi-vă respiraţia!... Fane, ce faci?

— M-aşezai pe o piatră...

— Gura!...

Bărbaţii care veneau spre ei călcau apăsat. Îi vedeau foarte bine, luna fiind un felinar excelent. Şi-au aprins ţigările, au discutat ceva în şoaptă la gura peşterii, apoi s-au pierdut în întunecimea tunelului, unde copiii văzură cum aprindeau felinarele...

— Pe urmă linişte...

Unul dintre cei trei bărbaţi a apărut la intrare. Continua să fumeze.

Copiii nu se clinteau. Urmăreau jarul din vîrful ţigării, care făcea un singur drum: la gură, după aceea în faţa, şi iar la gură, şi iar în faţă. După puţină vreme s-au ivit şi ceilalţi.

— Peste o jumătate de oră începem, a vorbit unul gras, care de-abia-şi ducea pîntecul.

— Mare noroc a dat peste noi!

— Numai să fii în stare să-ţi ţii clanţa! l-a avertizat acelaşi bărbat.gras.

— Mă crezi chiar aşa de prost?

— Ia nu va mai dondăniţi, s-a repezit la ei primul bărbat care apăruse la intrare, roşcovan şi mai înalt decît ceilalţi.

— Discutăm, nu ne dondănim.

— Discutaţi mai încet, să nu ne audă cineva.

— La ora asta?! Poate vreo bufniţă sau vreun liliac.

— Să nu fie un liliac vorbitor.

— Eu am ochi buni, vere, l-aş fi văzut

Într-adevăr, cel care vorbise avea nişte ochi mari, ca de broasca, sub care atîrnau pungi de grăsime.

— Sst! a făcut burtosul.

— Ce e?

— A mişcat ceva într-acolo — şi a arătat spre locul în care se ascunseseră copiii. Mă duc să vad.

Spaima a pus stăpînire pe grup. Sandei îi vîjîia capul, era gata-gata să leşine. Paul, din vina căruia venea acum omul acesta mătăhălos spre ei, simţea nişte pocnituri atît de aprige în

urechi, că-i luau auzul.

Spre norocul lor, „polobocul”, cum îi spusese în gînd Fane, s-a oprit la aproape un metru de locul în care era ascuns Adrian. Dacă ar mai fi făcut un pas, l-ar fi călcat pe mînă. Dar grasul, cu pasul lui de urs, s-a întors la cei doi bărbaţi şi i-a liniştit:

— Nu e nimeni. Vreo şopîrlă trezită de glasurile noastre.

— Să fim mai atenţi! Nu se ştie ce se poate întâmpla.

— Eşti un fricos, doctore! Dacă te ştia aşa de sperios, Hans n-ar fi apelat la tine.

— O măsură de prevedere nu strică...

— Bine, să mergem.

— Cîte cutii sînt?

— Patru. În noaptea asta trebuie să terminăm... Au plecat. Mai întîi cel cu ochii mari, pe urmă grasul, şi la sfîrşit roşcovanul, căruia unul dintre ei îi spusese „doctor”.

Multă vreme copiii n-au ştiut ce să facă. Parcă pămîntul avea magnet, nu se puteau dezlipi de el. Parcă cineva îi ţintuise acolo şi le tăiase limbile. Adrian, după ce se îndepărtase „polobocul”, îşi trîntise faţa în iarbă, să se răcorească. Să nu mai vorbim de fete care, cînd îl văzuseră pe gras apropiindu-se, îngheţaseră. Fiecare, în felul lui, trecuse prin cîte o stare neobişnuită. Fane luase în braţe copacul de care era rezemat. Petre privea fix locul în care se găsea omul acela burduhănos, ţinîndu-şi respiraţia, de era cît pe-aci să se sufoce, iar Paul, îndrăzneţul Paul, îşi muşca limba să nu ţipe.

După ce nu li s-au mai auzit glasurile şi nimic nu mai trăda că cei trei bărbaţi erau prin apropiere, Şeful, cu un efort suprem, ca de om bolnav, s-a ridicat şi le-a făcut semn să se apropie.

— Era s-o păţim! zise dintr-o suflare Fane.

— Lasă, a trecut, i-a îmbărbătat Adrian. Paul să fie altădată mai atent, altfel dăm acţiunea peste cap.

— M-a înţepat ceva şi nu ştiam ce să fac, s-a scuzat băiatul.

— Bine, bine...

— Acum ce facem, ne luăm după ei? a îndrăznit Petre.

— Nu, fiindcă se întorc, n-ai auzit?

— Ce ar fi dacă am intra să vedem ce au făcut?

— Şi dacă ne prind?

— Ne-am ars!

— Nu mai vorbiţi atîta! s-a răstit pentru a două oară în noaptea aceea Şeful... Am o idee: cine se oferă voluntar dintre

băieţi?

— Pentru ce?

— Vreau să ştiu cine se oferă, atît.

— Eu, se trezi Petre că răspunde.

— Perfect. Vom trece la acţiune... Ne strecurăm amîndoi în bîrlogul lor şi ne ascundem. E acolo o firidă dosnică. Nu ştiu dacă ei au cotrobait-o, pentru că nu părea umblată. Din ea se vede foarte bine tot. Mergem şi-i pîndim.

— Şi noi? s-a interesat Nas-în-vînt.

— Paul, ia comanda! Dacă pînă la ziuă nu se întorc, ceea ce mă îndoiesc, ne anunţaţi şi plecăm acasă. E clar?

— Clar.

Tîrîndu-se pe coate — înaintau destul de încet — au ajuns la intrarea în peşteră. Aici s-au ridicat în picioare. După aceea copiii nu i-au mai văzut. Îi înghiţise tunelul.

Capitolul 6
CĂPITANUL BRĂDEANU INTRĂ ÎN ACŢIUNE

Teama ca „bandiţii” — cum le spuneau de acum cei şase îndrăzneţi (Dudi dormea dus) — să nu se întoarcă prea repede şi să dea piept cu ei, i-a determinat pe Adrian şi Petre să se grăbească. Se izbeau de colţurile de stîncă, de bolovanii căzuţi, se împiedicau... După un timp s-au auzit glasurile celor trei. Nu se fereau de loc, vorbeau tare, ca şi cînd treaba pe care o făceau nu constituia ceva de care să se teamă, în afara obişnuitului.

— Ce-ai făcut cu maşina? l-a întrebat Roşcovanul pe Gras.

— Ce să fac? Am reparat-o. Dar trebuie să vin la tine, doctore, să-mi repar dinţii — a rîs — că nu i-am paradit.

— Vino poimîine, sînt mai liber.

— E-n regulă. Unde-ai pus pensulele? se întoarse apoi Grasul spre Ochios.

Dar băieţii ajunseseră în firida aflată vizavi şi mai sus de nivelul unde cei trei făcuseră foc sub un cazan mare.

Flăcările înconjuraseră din toate părţile cazanul. Lemnele trosneau, pîrîiau. Fumul, pentru că nu avea pe unde să iasă, venea drept spre copii. Unul dintre bandiţi s-a îndreptat spre colţul acelui „laborator”, căruia copiii nu-i dăduseră pînă atunci nici o atenţie, deşi Paul şi Adrian exploraseră în amănunţime totul. A dat la o parte nişte pietre, a ridicat un capac şi a scos de-acolo patru bare pe care, două cîte două, le-a băgat în cazan.

Roşcovanul — de-acum fiecare avea porecla lui — a turnat peste foc lichidul ce-l conţinea un bidon aflat în apropiere; flăcările s-au înteţit, fumul a devenit dens, înăbuşitor. Pe copii îi usturau ochii, gura şi gîtul, iar tusea de-abia şi-o mai ţineau.

— Petrică, hai să ieşim. Aici o să ne înece fumul, a şoptit Adrian, care pentru prima oară era sa-şi piardă cumpătul.

— De ce? Vreau să vedem ce fac. Pune-ţi o batistă la nas.

— Şi aşa nu se distinge bine din cauza fumului.

— Nu e vreun alt loc la fel de ascuns de unde putem privi mai bine?

— Este, ţine-te de mine.

— De-acolo nu ne văd?

— N-au timp de noi.

Pe asta scontase Adrian, pe lipsa de timp, cînd îi spusese lui Petre să iasă. Au trecut la cîţiva paşi de Ochios. S-au pitit în dosul unui stîlp de susţinere şi au luat parte la întreaga operaţie pe care cei trei o făceau cu multă tragere de inimă. Uneori vorbeau de parcă atunci se văzuseră după nu ştiu cît timp.

— Nu ne mai întîlnim noi cu o pomană ca asta! a regretat Polobocul. Era îmbrăcat ca şi ceilalţi, în salopetă. Pe lîngă faptul că era gras, avea şi o mustaţă respectabilă, dar din cauza efortului pe care-l făcea, şi pentru că transpirase, i se pleoştise de tot.

— Îţi pare rău, nu-i aşa? a rîs într-un dinte „doctorul”.

— Cred şi eu că-i pare!... Unde este lingura, Mitică? a întrebat Ochiosul, un om între două vîrste, cu un început de chelie şi favoriţi à la Franz Iosef.

— E-n colţul cu vopsele, a răspuns Roşcovanul.

Cel cu ochii mari s-a îndreptat spre locul indicat.

A luat un polonic uriaş, l-a introdus în cazanul în care metalul clocotea, l-a scos plin-ochi şi a turnat metalul acela topit în nişte forme care semănau leit cu plăcile indicatoare pe care le găsiseră copiii mai înainte, în cealaltă încăpere.

Erau atît de absorbiţi de ceea ce făceau, dar şi grăbiţi în acelaşi timp, că dacă cineva ar fi intrat atunci în peşteră, nici unul dintre ei nu l-ar fi observat. De aceea, Adrian, căruia îi venise în minte o idee năstruşnică, s-a aplecat, a ridicat o pietricică şi a aruncat-o în lingura Ochiosului.

— Aţi înnebunit? a strigat el.

— Ce ţi-a venit să urli? s-a repezit Roşcovanul spre omul cu pungi sub ochi. Nu ştii că tunelul ăsta are ecou?

— Cine a dat cu piatra?

— Ce piatra?

— Mi-a căzut o piatră în lingură.

— Atunci de ce spui că ţi-a aruncat-o cineva? Poate să cadă şi de sus. Fricosule!

— E bine, totuşi, să vedem, a propus Ochiosul.

— Nu te opri, se răceşte!

— Mai pune lemne şi toarnă gaz. Mi s-au îmbîcsit toate de fumul ăsta nenorocit, s-a văitat tot el.

— Astăzi scăpăm, nu te mai plînge.

Fumul a devenit insuportabil. Era atît de gros, că cei doi copii nici nu se mai vedeau între ei.

— Petrică, a şoptit Şeful aproape sufocat, trebuie să ne strecuram şi să fugim spre ieşirea noastră. Acum îi cunoaştem bine, ştim ce fac.

— Hai!

S-au furişat tiptil-tiptil pe lîngă perete. Cei trei bărbaţi erau preocupaţi cu topirea metalului.

Pe măsură ce metalul se răcea, Grasul îl vopsea în alb, iar Roşcovanul, cu un şablon pe care scria „Tren accelerat numărul 201 — Bucureşti-Nord — Budapest — Wien — Basel — Paris”, imprima literele cu o dexteritate uimitoare. Dădea o dată, de două ori cu pensula — şi trecea la altă placă.

Deodată, Adrian şi-a dat seama că Petre nu mai e în spatele său. S-a oprit. A aşteptat un timp. Nimic. „Unde-o fi?” Apoi l-a auzit tuşind, înecat. Dar nu lîngă el. Tocmai în cealaltă parte. Desigur, îl zăpăcise fumul. Cînd a tuşit, bandiţii au încremenit. După aceea s-au repezit spre locul unde se auzea tusea. Focul se înteţise şi mai mult. Fumul îl orbea pe Şef. Abia mai putea să răsufle. Ca să-l caute pe Petre era imposibil. Ar fi căzut în mîinile bandiţilor. S-au auzit cîteva tropăituri. Pe urmă strigătul de durere al lui Petre, întrerupt de glasurile lor:

— Cine eşti?

— Ce cauţi aici?

— Mă jucam, nene!

— Nu se prinde! Noaptea?

— Cu cine mai eşti?

— Singur...

O palmă lipită pe obraz. Şi iar ţipătul lui Petre.

— Sînt singur, nu mă bateţi!

În acel moment, dînd dovadă de foarte mult sînge rece, Adrian s-a gîndit că dacă mai ramîne se va trăda şi nu-l va putea ajuta pe Petre. Bîjbîind, zgîriindu-şi mîinile, zdrelindu-şi-le, neîndraznind să aprindă lanterna adusă de Fane, băiatul cu pantaloni lungi s-a furişat spre ieşire.

Afară, luna era pe scăpătate. Aerul — rece, bun. Şi-a ventilat plămînii, dîndu-şi braţele în lături de cîteva ori, şi-a legat mîna dreaptă cu batista — şi-o rănise uşor — şi ocolind prin pădure a ajuns la grup.

Nici unul dintre copii, pînă la venirea conducătorului lor, nu scosese o vorbă. Nu de teamă că i-ar fi descoperit cineva, ci ca să stea cu auzul treaz, sa prindă orice zgomot venit dinspre

peşteră. Aşteptaseră cu sufletul la gură desfăşurarea evenimentelor. Uitaseră de frig, uitaseră de noapte, de jivinele care ar fi putut să se trezească şi să dea peste ei. Stăteau cu privirile aţintite către intrarea pe unde dispăruseră cei doi tovarăşi ai lor, şi de-abia li se simţea respiraţia.

La sosirea Şefului însă, amorţirea se destrămase ca prin farmec. În cîteva cuvinte, Adrian le-a explicat cum stau lucrurile; Taciturna a scos un „vai!”, Fane a şoptit: „Zău, mă?!” iar Paul şi Rodica n-au reuşit nici să-i îngîne, atît erau de emoţionaţi.

Că nu le-a fost frică „nici măcar atîtica” s-a dovedit mai tîrziu cînd, tot tîrîş, cu şi mai multă precauţie, s-au tras într-un tufiş apropiat, care constituia un bun punct de observaţie, de unde puteau supraveghea atent gura peşterii, şi au ţinut sfat. Nici o clipă nu şi-au pierdut firea. Poate Aghiotantul, dacă ar fi fost printre ei, s-ar fi văicărit, însă nu într-atît încît să le creeze neplăceri. Dacă ar fi încercat, ar fi fost pus la punct de fratele său.

Iată ce au hotărît: cîte doi dintre ei să se ia după acei indivizi şi să-i urmărească. (De fapt, această chestiune o mai discutaseră, acum o stabiliseră definitiv şi trebuiau s-o pună în practică.) De este cumva posibil, să le afle adresele, numele complet şi ocupaţia chiar; apoi să aştepte toată ziua — zorile se strecurau deja printre vârfurile copacilor, printre crengi şi frunze — şi dacă îi vor da sau nu-i vor da drumul lui Petre să se ducă toţi la miliţie şi să anunţe.

— Pentru că, motivase Şeful, aceste tăbliţe indicatoare de distanţă nu se fac în măruntaiele munţilor şi în condiţiile alea. Noi avem uzine serioase — unele din oraş le-aţi vizitat şi voi — care fac treaba asta, nu nişte cîrpaci cum sînt cei dinăuntru...

✯

Colaboratorii şi subalternii colonelului Jibleanu sînt opriţi la uşă. Răspunsul secretarei este unul şi acelaşi:

— Tovarăşul colonel este ocupat. Unii se încăpăţînează să aştepte.

— Dar cine-i la tovarăşul colonel?

— Un grup de copii.

— Un grup de...? Soneria.

Cu mers sprinţar, secretara se duce spre uşă, o deschide şi intră.

— Să vină la mine căpitanul Brădeanu!

După ieşirea secretarei, comandantul miliţiei îl îndeamnă pe Adrian:

— Hai, povesteşte mai departe!

Şeful e emoţionat. Relatase plin de înflăcărare toate aventurile grupului pe care-l conducea, şi obosise.

— Să beau puţină apa.

Comandantul miliţiei îl invită cu o fluturare a pleoapelor. Şeful soarbe cu nesaţ. Se şterge la gură, îşi umflă pieptul şi continuă:

— Părinţii lui Petre nu ştiu nimic. Îşi închipuie că el doarme la noi... În peşteră n-am mai fost, n-am avut timp. Petrică, la ora asta, cred că e tot la Roşcovan. L-a închis. N-am putut lua legătura cu el, individul stă la etajul trei. L-a dus legat la gură şi mai mult cu forţa. A încercat Petrică să scape acolo, unde topeau metalul, muşcîndu-l pe Roşcovan de mînă, dar l-au bătut aşa de tare, încît am avut impresia c-a leşinat. Nu i se mai auzeau strigătele.

Secretara vîră capul pe uşă.

— A venit tovarăşul căpitan Brădeanu.

— Să intre!

— Tovarăşe colonel, m-am prezentat la ordinul dumneavoastră!

— Lasă, ia loc. Uriaşii ăştia — uită-te bine la ei — se pare că au făcut o treabă bună. Spuneţi-mi, copii, ei nu v-au văzut?

— Nu, deşi am fost toată ziua de ieri umbra lor, nu cred să-şi fi dat seama că sînt urmăriţi. Aici sînt adresele şi numele fiecăruia.

— Cum, pe toţi trei îi cheamă Vladimir?

— Da, tovarăşe comandant!

— Ce mister o mai fi şi ăsta, Brădeanule?

Ofiţerul înălţă din umeri. „De unde să ştiu eu?”, parcă vrea să spună.

— Nu sînteţi obosiţi?

— Nooo! face Fane, dîndu-şi importanţă. Mai rezistăm încă trei zile şi trei nopţi!

— Zău! îi rîd ochii colonelului.

— Pe cuvîntul nostru de pionieri! răspunde grupul la un semn abia perceptibil al Şefului.

— Bun, continuă să zîmbească Jibleanu. Acum o să vă duceţi într-o cameră alăturată — apăsă butonul soneriei — staţi

acolo cuminţi, şi noi o să facem după aceea împreună cu voi tot ce este posibil ca să vi-l redăm pe amicul vostru Petre.

Intrînd secretara, comandantul miliţiei se grăbeşte să-i spună:

— Să li se dea copiilor ceva de mîncare!

— Dar nu ne e foame! protestează Nas-în-vînt.

— Totuşi, trebuie să căpătaţi energie, pentru că o să avem treabă.

Copiii au ieşit, în sfîrşit, însoţiţi de secretară.

Brădeanu nu s-a mişcat de pe scaun. Fireşte, nu a înţeles nimic din toată povestea şi aşteaptă lămuriri, pe care colonelul întîrzie să i le dea, făcîndu-şi de lucru cu un blocnotes pe care-l tot răsfoieşte.

— Ce zici, Brădeanule, dacă-ţi pică azi o afacere grasă? îl iscodeşte pe sub sprîncene pe subalternul său bătrînelul acesta lat în umeri şi cu o şuviţă de păr răzvrătită împotriva pieptănăturii.

— Ce pot să zic? O apuc de coarne şi-i dau bătaie! Numai că...

— Ce?

— Aveam de încheiat concluziile privitoare la „Camera verde”.

— Mai lasă-le cîteva zile. Vinovaţii stau bine, n-au de ce se plînge.

— Dar despre ce e vorba?

Jibleanu nu-i răspunde. Continuă să răsfoiască notesul din faţa lui.

— Ai toţi oamenii prezenţi, după cîte mi se pare.

— Da, toţi.

— Porneşti cu toată echipa.

— Unde, tovarăşe colonel?

Şi Jibleanu îi expune pe scurt şefului biroului anchete aventura grupului „Braşovia” şi urmările ei: răpirea prietenului lor Petre.

— E limpede?

— Limpede.

— Este ora opt şi douăzeci de minute. La şi jumătate porniţi.

— Am înţeles, tovarăşe colonel!

Capitolul 7

URMĂRIREA

...Ora opt şi treizeci de minute.

Trei maşini ţîşnesc pe poarta miliţiei.

Bolizi.

Nimeni dintre ocupanţi nu vorbeşte.

În prima maşină, în care se află locotenentul major Cristea, două codiţe saltă la cotituri şi hopuri, zbătîndu-se pe umerii Sandei...

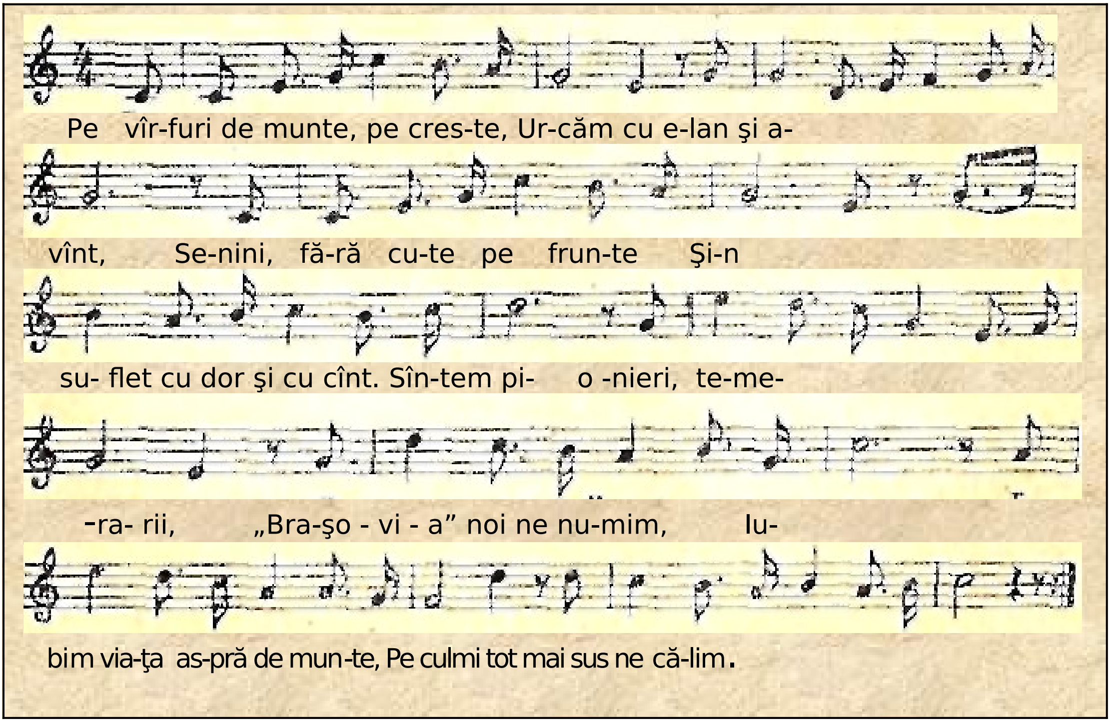

Fane cîntă „Marşul alpiniştilor” şi mîzgăleşte ceva pe o foaie de hîrtie. Se pare că note, sub care scrie textul făcut de Sanda:

În cea de a două maşina, Nas-în-vînt şi-a lăsat capul pe umărul locotenentului Băiaşu. Plutonierul Badiu zîmbeşte semnificativ, trăgînd cu coada ochiului.

Iar în a treia, bondocelul se joacă cu mascota atârnată de ştergătorul de parbriz, în timp ce Andrei îl dăscăleşte:

— Stai cuminte, Dudi!

— Nu!
— Te dau jos!
— Ce, e maşina ta?
Căpitanul Brădeanu surîde amuzat.
Paul lipseşte. A plecat însoţit de o echipă operativă, comandată de sublocotenentul Chiţu Iordache, să cerceteze peştera.
Pe stradă, calcînd pe marcajele sistemului Belisha, o bătrînică îşi tîrăşte picioarele. Maşinile încetinesc...
...Ora opt şi patruzeci şi cinci de minute.
Întretăiere de străzi.
Maşina în care se află locotenentul major Cristea, cu Fane şi Sanda, coteşte pe Crişan. Alta, care are ca pasageră pe Rodica, o ia pe Ilie Birţ, iar ultima, în care Dudi „îşi face de cap”, o ia spre dreapta, ca să intre în strada Pietrişului.
...Ora opt şi patruzeci şi cinci de minute.
Echipa operativă condusă de „generalul” Paul urcă serpentinele Tîmpei.
Dacă Eugen Brădeanu, împreună cu colaboratorii săi, au pornit în urmărirea celor trei Vladimiri, nici colonelul Jibleanu nu stă cu mîinile în sîn. Se plimbă agitat în încăpere şi aşteaptă să obţină legătura cu generalul.
— Ce se aude? o întreabă pe secretară.
— Nimic, tovarăşe colonel, nu răspunde.
— Nu se poate! La ora asta...
— Am impresia că e deranjat.
— Deranjat? Şi mă ţii atîta lîngă dumneata? Ştii ce treabă au făcut copiii?... Iartă-mă, n-ai de unde... Mă duc la staţia radio.
Şi, ca o săgeată, ţîşneşte pe uşă.
— Dobre!
— Ordonaţi, tovarăşe colonel!
— Stai pe scaun, nu te mai ridica. Ia legătura cu capitala, fulger!
— Alo, „Stejarul”!... „Stejarul”!... Sînt „Cerbul”, ascultă-mă... Trec pe recepţie... Ce să-i comunic, tovarăşe colonel?
— Dă-mi-l mie, îi spun eu... „Stejarule”, vorbeşte „Cerbul”... Fii atent la mine!... Într-o peşteră din muntele Tîmpa a fost ascunsă în timpul războiului o mare cantitate de aur, după cît se pare. Nişte traficanţi au descoperit acest metal, nu ştim încă prin ce împrejurare, l-au transformat în tăbliţe indicatoare de

distanţă, pe care le-au agăţat de trenul accelerat „ Wiener-Walzer”...

Rog pe tovarăşul general să ia legătura cu organele competente pentru a se opri trenul în apropiere de Z... De asemenea să se trimită un elicopter în întîmpinarea trenului, pentru ridicarea şi transportarea „mărfii”... Menţionez că descoperirea a fost făcută de un grup de pionieri. Amănunte la orele zece...

✯

...Ora nouă fără cinci minute.

Locotenentul Băiaşu, ţinînd-o pe Rodica de mînă. urcă treptele casei cu numărul opt din strada Ilie Birţ, unde locuieşte Gheorghe Vladimir — Grasul sau Polobocul, cum îl botezaseră copiii. La poarta casei, plutonierul Badiu fumează gînditor.

Ofiţerul sună la apartamentul trei... Nimeni. Mai sună o dată... Nici un răspuns, nu se vădeşte nici o mişcare.

Casa se găseşte undeva în fundul curţii, înconjurată de cîţiva peri. Ferestrele au perdele de culoare aproape închisă. Nu se vede nimic, deşi Băiaşu priveşte înăuntru. La celelalte două apartamente, în care locuiesc un merceolog şi un cetăţean care nu şi-a înscris profesia pe uşă, e linişte.

— Să nu fie nimeni acasă?

— Ieri era o femeie la doi, spune Nas-în-vînt.

— Bine. Să mergem.

Trec pe lîngă Badiu, ca şi cînd nu l-ar cunoaşte. El se plimba în continuare, parcă numărîndu-şi paşii, masurînd lungimea gardului.

✯

...Ora opt şi cincizeci şi şapte de minute.

Printre membrii echipei operative conduse de Paul în peştera din inima Tîmpei se produc explozii de uimire, se aud exclamaţii dintre cele mai diverse:

— Ăştia au un laborator în toata regula!

— Parca ar fi alchimişti!

— Au lăsat tot, în afară de metalul ăla. Unde l-or fi ascuns?

— Poate în grota ailaltă, tovarăşe!

— Mai e una?

— Daaa!... Uite, am găsit! se bucură Paul.

— Ăla-i metal?

— Nu, e sfoară de Manilla.

— De unde ştii tu că-i de Manilla? întreabă sublocotenentul Chiţu Iordache.

— Cum?! Era un pachet mare, ambalat după toate regulile şi pe care scria că este expediat din Manilla!... Cu o bucată lungă de vreo zece-cincisprezece metri m-am legat de Adrian... şeful nostru. El s-a dus spre grupul celor trei, în centrul tunelului, şi eu am rămas ascuns după blocul ăla de piatră. Dacă veneau bandiţii, trebuia să trag de sfoară, să-i vestesc pe băieţi... Dar n-au venit atunci... Unde naiba o fi ambalajul?... L-am văzut cu ochii mei!

— Nu cu ai altuia? glumeşte Chiţu.

— Lasă-mă, tovarăşe, eu vorbesc serios şi... L-au ars, precis l-au ars!... Şi avea nişte desene aşa de frumoase!...

— Dobrotă!

— Ordonaţi, tovarăşe sublocotenent!

— Şabloanele, pensulele, vopseaua, tot ceea ce constituie corp delict şi poate fi transportat, să fie scos! Vom vedea ce va ordona tovarăşul căpitan în legătură cu restul... Hai, alpinistule!

✯

Ora nouă.

Strada Pietrişului e o stradă dosnică. Doar cîteva case. E cumva aruncată spre muntele „Warthe”, nepavată, îngustă, greu de urcat. În depărtare, ca nişte straturi mari, se văd trepte de pămînt, aluvionale. Iar deasupra lor, pădurea din mijlocul căreia răsare Turnul Alb.

Casa pe care o caută Eugen Brădeanu are marginea de jos a faţadei plantată chiar în stradă. O singură treaptă. Uşă de stejar cu gemuleţ rombic. În spate, o vale — privită de jos pare o coastă — transformată în grădină. Răsaduri de flori pe o porţiune, ceapă, cartofi şi roşii în cealaltă. În mijloc — o cărăruie care se sfîrşeşte cu o portiţă. E deschisă portiţa. „Are două ieşiri”, gîndeşte Brădeanu.

Adrian şi Dudi îşi fac de lucru în stradă. Căpitanul cercetează cea de a două ieşire. Uşa n-are fereastră. Ofiţerul apasă clanţa. Uşa se deschide. Încet, cu precauţie, trece peste prag. „Să nu fie nimeni?” O scară de serviciu duce la etaj. Şeful secţiei anchete urcă treaptă cu treaptă, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Scara se termină. Un hol mare cu mai multe uşi la capătul scării. Ofiţerul observă mobilierul: o canapea-pat, în mijloc o masă rotundă, cîteva tablouri pe pereţi — copii — o

oglindă-cuier între două uşi. „Probabil că astea duc la apartamente”. Le încearcă pe amîndouă. Sînt închise. A treia, din dreapta, cedează. Un mic antreiaş. Calcă pe un covor de iută. Apoi intră în altă încăpere. Cineva mişcă. „Sau mi s-a părut?” O femeie apare din spatele unei draperii.

— Pe cine căutaţi? Cine sînteţi?

— Un om. Şi caut alt om.

— Pe unde aţi intrat? De ce nu sunaţi?

— Am intrat pe uşă şi n-am sunat pentru că n-am avut la ce.

— Dumneavoastră vă bateţi joc de mine?... Chem miliţia! Se îndreaptă spre telefon.

— Nu vă deranjaţi. Miliţia e în faţa dumneavoastră, i

— Mili...?

— Liniştiţi-vă... Poftiţi legitimaţia mea.

— Nu e nevoie... deşi...

— Deşi?

— Intră cineva aşa, pe nepusă masă...

— Vă-nţeleg... Nu vreau decît o informaţie: aici locuieşte cetăţeanul Vladimir...

— Aici locuieşte, stimate domnule! se aude un glas bărbătesc în spatele ofiţerului.

Fulgerător, Brădeanu se întoarce. Dar e prea târziu. Două mîini de fier îi încleştează gîtul...

✯

Peisaj montan; apoi deluros; pe urmă de cîmpie. Şi iar munţi acoperiţi de verde. Un verde admirabil, umbrit, întunecat, în care soarele se joacă în voie. În stînga apare o şosea şerpuitoare, pe care maşinile circulă în ambele sensuri. Trenul aleargă duruind pe şine, înghiţind distanţele, depărtările, spintecînd aerul. Este „Wiener-Walzer”, trenul ce va ajunge la Basel, în care călătorise Sanda cu un în urmă, spre tabăra de pionieri din Apuseni. Este trenul care trebuie oprit şi care poartă pe el tăbliţele indicatoare, confecţionate în peştera din adîncul Tîmpei.

E linişte şi cald. Ferestrele vagoanelor sînt, în marea lor majoritate, deschise. Capete ciufulite de vînt admiră panorama care defilează pe lîngă tren, scoţînd exclamaţii de uimire:

— Sehr schon![1]

---

[1] Foarte frumos! (germ.)

— Wirkiich![2]

— Ich mochte noch einmal wiederkommen![3]

— Quel paysage, madame![4]

— Oui, il est tres joli![5]

La orizont — semafoare. Apoi apare o gară mică. Trenul trece prin faţa ei cu iuţeală. Parcă nici n-ar exista. Un ceferist salută ţinînd fanionul galben în mîna stîngă.

Gara rămîne în urmă, minusculă, după aceea nimeni nu o mai vede. Trenul a făcut un ocol şi a intrat într-o pădure de fagi umbroşi. În zare, ca nişte linii frînte, se proiectează pe cerul lăptos crestele munţilor acoperite cu căciuli de nea.

Un clopoţel sună pe culoarele vagoanelor, invitînd călătorii la micul dejun.

Deodată, însă, trenul, care aleargă la vale, îşi încetineşte mersul. Mecanicul, observînd doi oameni pe linie, reduce viteza.

— Au înnebunit? Ce caută? Vor să mă bage în bucluc?

— Fac semne cu fanioanele! spune şi fochistul.

— S-o fi întîmplat ceva pe linie? se sperie mecanicul. Ce poate fi?

— Oprim?

— Cred şi eu, doar n-oi fi vrînd să-i omor!

Frînă. Uşoară. Vagoanele se adună armonică.

— Ce este, fraţilor? se aude glasul unui călător ivit la fereastră.

— Sîntem la semnal? întreabă cineva.

— Da’ de unde! A tras careva semnalul de alarmă, vine un răspuns nepăsător.

— De ce?

— Ştiu eu? Poate că i-a zburat pălăria! găseşte un glumeţ să facă haz.

— Se vede ceva?

— Nimic. Probabil mai în faţă.

— Eh, îi dau ei drumul... Îi consolează un bătrînel. obişnuit cu drumurile.

Trenul este înconjurat din ambele părţi.

— Închideţi ferestrele! strigă un ceferist.

---

[2] Într-adevăr! (idem)

[3] Doresc să mai viu o dată! (idem)

[4] Ce peisaj, doamnă! (fr.)

[5] Da, e foarte frumos! (idem)

— De ce? e curioasă o femeie.
— E ordin!
— Aveţi grijă să nu coboare nimeni!
În locomotivă urcă cei doi oameni care opriseră trenul.
— Nu te reţinem mult, i se adresează unul dintre ei mecanicului. Avem o treabă de rezolvat, şi pleci.
— Dar ce e?
— Nu ştiu, miliţia... O să ajungi la timp.
— Cu ce aţi venit pînă aici? mai întreabă mecanicul, fiindcă cel cu care vorbea era unul dintre superiorii săi.
— Cu elicopterul.
— Înseamnă că e ceva serios!
— Înseamnă...
Bărbaţii care au înconjurat trenul schimbă plăcile indicatoare de pe vagoane cu altele identice. Totul nu durează decît zece minute.
— Gata?
— Gata.
— Poţi să porneşti... Cale bună!... Scoţi dumneata întîrzierea!...
— Îi dau mai mult jar şi...
— La revedere!
— Salut!
✮
Cabinetul „Stejarului”. O încăpere elegantă, în care lustra cu multe braţe meşteşugit lucrate izbeşte de la prima vedere. Masă de mahon. O altă masă lungă, pentru şedinţe. Scaune tapiţate de jur împrejur. Draperii grele la ferestre.
Generalul aşteaptă amănunte de la colonelul Jibleanu, care-i comunicase acţiunea grupului de pionieri şi-i ceruse sprijinul.
Un ofiţer intră pe uşă.
— A venit?
— Da. Poftiţi! şi-i întinde o radiogramă.
— Mulţumesc, poţi să pleci.
Rămas singur, generalul o citeşte pe nerăsuflate: „Operaţiunea a reuşit! Sosim cu «marfa» peste o jumătate de oră. Nici un incident!”
✮
Lui Petre nu-i vine să creadă! îl pipăie pe Fane, o mîngîie pe Sanda şi se uită la locotenentul major Cristea ca la cel mai mare

salvator de oameni din lume. Faţa îi rîde toată, deşi cu o jumătate de ora mai înainte simţea că-l doare buza plesnită, dar acum nu mai are nimic. Îi vine să alerge, să zburde, să chiuie. E atît de emoţionat, că nici nu poate pronunţa cuvintele cum trebuie. Se bîlbîie chiar.

— Şe... Şeful unde e?

Cuprins şi el de această bîlbîială, Fane, îi răspunde automat:

— E bi... bine! S-a dus cu tovarăşul căpitan. Pe toţi îi prindem, auzi?

— Pe toţi, pe toţi?

— Da, mă, pe toţi!... Ce o să le mai povestesc alor mei... Dar se posomorăşte dintr-o dată şi oftează... Să vezi că n-or să mă creadă... Or să spună că sînt gogoşi...

— Îţi dăm noi în scris! îl încurajează Sanda. Şi poate-ţi dă şi tovarăşul colonel...

— Crezi tu?

— De ce să nu cred?

— Ar fi grozav, auzi!... Mă, ce grozav ar fi! Nu-i aşa, Petrică?

Băiatul nu-l ascultă. E preocupat de altceva şi-şi tot roteşte ochii de colo-colo.

— Nu-i aşa, Petrică? repetă întrebarea Ariciul.

— Poftim?... Da, aşa e... Auzi, Fane, nu mă lasă tovarăşul ofiţer să-i dau şi eu una Roşcovanului?

— De ce, Petrică?

— Ca să mă răzbun. Voi nici nu ştiţi ce tare m-a bătut!...

Într-un moment de sinceră afecţiune, Taciturna îl săruta pe obraz.

— Lasă, nu mai plînge. O să fie pedepsit...

— Unde vezi tu că plîng? Dar mi-e ciudă... Parcă nu eram om, aşa dădea.

— Şi ce zicea, ce zicea? îi scapără ochii lui Fane.

— Mai ţiu eu minte? Multe... Acuma... acuma că v-am văzut, i-aş da un pumn şi m-aş culca. Ştiţi ce somn îmi e? N-am închis un ochi... Păi ce, puteam? Nici n-aveam unde, mă închisese într-o boxă. Degeaba urlam... Şi mi s-a făcut şi foame... N-aveţi ceva la voi?...

— Stai! sare Ariciul. Am oprit un biscuit de la miliţie!... Ah, se fărîmă!...

— Dă-mi-l aşa, că nu mai pot. Mă leşină.

Din discuţia purtată în şoaptă ajung frînturi pîna la Cristea, care stă pe bancheta din faţă. Dar el nu se gîndeşte la ei. Cercetează faţa mohorîtă a omului de alături, aşezat între el şi şofer. Cu toată împotrivirea acestuia, locotenentul major a reuşit să-l aresteze şi să-l elibereze pe copil. Fireşte, n-a scos o vorbă privitoare la ceea ce făceau el şi ceilalţi doi în adîncul muntelui. Ba a avut neruşinarea să afirme că-l găsise pe băiat pierdut în pădure şi el, suflet de om, l-a luat la dînsul, pînă a doua zi cînd urma să-l ducă părinţilor. La întrebarea ofiţerului de ce nu l-a dus pînă la ora aceea a răspuns că se sculase tîrziu şi la servici nu trebuia să meargă, avea liber, pentru că lucra o zi dimineaţa, o zi după-masa, aşa e la stomatologie. Tocmai atunci voia să plece cu el, cînd a venit locotenentul major.

— Dar de bătut de ce l-ai bătut?

— Nu i-am dat nici măcar o palmă. De ce să-l fi bătut?

La care Petrică a strigat:

— Minte!… Uitaţi-vă la mîna lui, l-am muşcat!… Într-adevăr, Roşcovanul, zis şi doctorul de către ai lui, avea o coroniţă pe mînă, pe care, fără să-şi dea seama ce face, a dus-o la spate…

✯

Colonelul Jibleanu se plimbă agitat prin încăpere. „De ce n-o fi venind nici unul?... Şi telefonul tace... Altădată suna să-mi spargă timpanele, şi acum, nimic!... Să iau eu legătura cu ei?... Bine că cel puţin la Z... s-a rezolvat!... Auzi, ce le-a putut trece prin cap! Să topească aurul şi să-l expedieze astfel peste graniţă!... Cine ar fi bănuit una ca asta?... Bravo, copii, de o mie de ori bravo!”...

Secretara intră valvîrtej:

— Tovarăşul locotenent major Cristea a sosit cu arestatul!

— Să intre repede. ordonă bătrmelul.

— Tovarăşe colonel, am executat ordinul dumneavoastră!

— Copiii, ce fac copiii?

— Sînt bine, aşteaptă afară.

— Şi Petre?

— Şi!

Maşina cu care veniseră Adrian şi Dudi rămăsese mult în josul străzii, neputînd să urce pînă la casa cu gemuleţul rombic în uşă. Şeful o priveşte din cînd în cînd, apoi întoarce capul spre imobilul în care intrase căpitanul Brădeanu.

— Ce s-o fi întâmplat? şopteşte.

— Ai spus ceva? îl întreabă Aghiotantul care-şi face de lucru cu nişte pietricele.

— Nu, vorbeam cu mine.

— Cu tine?! se miră băieţelul. Eu pot să vorbesc cu mine?

— Încearcă.

— Dar nu plecăm?

— Sa vină tovarăşul căpitan.

— Ce face acolo atît de mult?

— Nu ştiu, şi nu mă mai sîcîi, pentru că vreau să gîndesc.

— Ahaaa!...

Şi Şeful gîndeşte. „A trecut mai bine de jumătate de oră. Spunea că în zece minute va fi totul gata... Dacă nu se întoarce, să-l anunţ pe şofer... Mai aştept cinci minute, pe urmă plec”. Se aşază pe bordura trotuarului, privind ţintă casa aceea răzleţită.

— Pînă plecăm, te joci cu mine? nu-i dă pace aghiotantul.

— Ce?

— Pietricele. Uite, să-ţi arăt cum: iei una, o pui jos, arunci alta sus, şi pînă cade trebuie s-o ridici pe asta.

— E complicat. O să ne jucăm după aceea.

— Toţi?

— Toţi. „Ce-o fi făcînd Petre? Mă duc. Timpul a trecut”. Hai!

— Unde?

— La maşină.

Pornesc în goană, spre nefericirea lui Dudi care se împiedică şi-şi juleşte vîrful nasului. Urletele pe care le scoate determină pe cei ce sînt acasă să-şi lase treburile şi să vină în stradă.

— Îţi trece, nu mai plînge, caută să-l îmbuneze şi să-l liniştească Adrian.

— Da, dar mă usturăăăăă!... Şi numai tu eşti de vină! Mare şi...

— Gata!...

Cei cîţiva care au ieşit să vadă ce se întîmplase se întorc la casele lor, ferestrele se închid şi Adrian îl urcă în maşină pe Dudi, după ce-i pusese o batistă pe nas. Apoi îi spune şoferului că „tovarăşul căpitan întîrzie”. Şoferul însă e obişnuit să aştepte, aşa că nu dă semne de nelinişte. Aceasta pe de o parte. Pe de alta, are atît de mare încredere în superiorul său, încît îi zîmbeşte copilului cu un aer de înţelegere, dar şi cu superioritate.

Şi timpul trece.

Încet, dar trece.

Se pare că şoferul şi-a pierdut şi el răbdarea, fiindcă stinge ţigara în scrumieră şi deschide telefonul:

— Vorbeşte Vasile!... Vorbeşte Vasile!... „Bradul” nu mai răspunde, ce fac?... Vorbeşte Vasile!... „Bradul” nu mai răspunde, ce fac?

— Unde eşti?

— Pietrişului...

— Va veni Cristea... Nu întreprinde nimic. Copiii sînt cu dumneata?

— Da.

✯

Locotenentul Băiaşu, care rămăsese împreună cu Rodica pe strada Ilie Birţ, la casa cu numărul opt, unde a constatat că nu e nimeni în tot blocul, se plimbă acum singur prin faţa maşinii cu care venise, urmărit de privirea şoferului. E atît de enervat, încît îşi muşcă buzele.

Ce se întîmplase? Plecînd de la casa aceea, fetiţa şi-a desprins mîna dintr-a tînărului ofiţer şi a traversat să se uite la vitrina de vizavi. După cîteva clipe a căutat-o din ochi, dar dispăruse după colţul străzii.

Circulaţia în acest cartier — strada se găseşte în apropierea unei pieţe — este intensă. Printre cei care alergau de colo-colo erau şi fete ca Rodica, aşa că a scăpat-o din vedere. La început n-a dat importanţă, după aceea s-a alarmat aprig, fiindcă Nas-în-vînt nu se mai ivea. A căutat-o peste tot prin apropiere, a mărit aria investigaţiilor chiar, dar de găsit n-a găsit-o. „Să vezi ce muştruluială capăt de la şeful ce! mare!... Pe individ nu l-am prins, fetiţa a fugit...”

— De ce vă frămîntaţi, tovarăşe locotenent? Vine ea, n-aveţi grijă, îl încurajează şoferul.

— N-aveţi grijă!... Asta-mi lipsea mie acuma, s-o caut pe ea? Pentru asta am fost trimis aici?... Îi rup urechile dacă o prind!...

— Ziceţi dumneavoastră aşa, dar...

După privirea încruntată a ofiţerului, şoferul înţelege că ar fi în stare totuşi de o asemenea faptă, numai că — şi el îl cunoaşte bine pe Băiaşu — ar face-o cu multă drăgălăşenie.

Spre fericirea Rodicăi lucrurile au luat însă o altă

întorsătură...

Plutonierul Badiu, de la postul său de observaţie, de cîte ori trece ofiţerul pe lîngă el, înalţă umerii. Adică nici fata, nici individul. N-a apărut nimeni. Pe fată, de bine de rău, o cunoşteau, dar pe „suspectul” ăla, cum îi spusese Băiaşu, nu-l văzuseră în viaţa lor. Doar că se numeşte Vladimir... G. Vladimir. Şi că e rotofei şi poartă „o mustaţă respectabilă”. Dar cîţi oameni nu sînt rotofei şi poartă mustaţă? „Caută acul în carul cu fîn!”

Şi fata se lasă aşteptată destul de mult, iar Băiaşu, care nu pusese ţigară în gură în viaţa lui, era cît pe-aci să-i ceară şoferului una, aşa era de nervos. Accepta să fie „scuturat” de soţie, pentru că mirosea a tutun, accepta să-i ardă cineva două palme, numai să dea cu ochii de fată. „Să-mi facă mie una ca asta! M-am învîrtit de cîteva zile de arest la garnizoană, ce mai!” Era atît de furios, că nu mai ştia ce să facă cu mîinile. Pînă la sfîrşit hotărî să-l caute şi să-l găsească cu orice preţ pe Vladimir ăla, că pentru el venise doar, şi cu fata se va descurca el pînă la urmă. Ajungînd la această soluţie, parcă-i mai trecuseră furiile. Tocmai cînd îşi propuse un plan de acţiune, de după acelaşi colţ de stradă, pe unde dispăruseră, cele două codiţe ale fetiţei îşi făcură apariţia. Locotenentul Băiaşu o privi cu ochi mari. Fata îi făcea disperată semne să coboare din maşina şi să vină spre ea. În acelaşi timp îi arăta un bărbat bine împlinit, rotund chiar, care semăna cu cel descris de Adrian colonelului Jibleanu şi care ducea o plasă cu cumpărături.

Înţelese imediat situaţia, coborî şi se apropie de cetăţean.

— Urmaţi-mă!

— Poftim? a tresărit omul.

— Nu faceţi gălăgie şi veniţi cu mine. Miliţia...

— Cu ce drept...

— Lămurim tot, nu vă fie teamă.

— Să duc lucrurile astea acasă...

— Mai tîrziu.

Iată ce a povestit Nas-în-vînt: cînd să se înapoieze de la vitrina magazinului, l-a văzut pe Gras că umblă lela, învîrtind plasa pe degete. Ea a afirmat că ar fi zis „Uite-l!” dar că Băiaşu n-a auzit, şi atunci s-a luat după el. Nici o clipă însă nu s-a lăsat surprinsă de individ, nici măcar printr-un gest cît de mic nu s-a trădat că e pe urmele lui.

— Ce făceai dacă te purta prin tot oraşul?

— Ce făceam?... Ei, mă descurcam eu. Îl căutam peste tot, şi nu mă lăsam pînă nu-i aflam locul în care s-ar fi ascuns. Pe urmă dădeam fuga la dumneavoastră...

— Îmi dai voie să-ţi strîng mîna, Rodica?... Ce zici, Badiule, nu ne-ar fi de ajutor dacă am lua-o la noi?

— Ce sa zic, tovarăşe locotenent?... S-o lăsăm să mai crească...

✮

Casa este înconjurată de lucrătorii miliţiei în cîteva minute. Nimeni însă dintre locuitorii străzii nu observă ceva. Fac această muncă tăcuţi, încordaţi, cu o linişte aparent firească, pentru că dincolo de ea se află lupta. O luptă pentru dreptate, împotriva fărădelegilor, a răufăcătorilor care încă mai există. O luptă înverşunată împotriva acelora care tulbură tihna oamenilor cinstiţi.

Locotenentul major Cristea, ofiţerul care l-a eliberat pe Petre, însoţit de sublocotenentul Chiţu Iordache, ca urmare a comunicării telefonice făcută de Vasile colonelului Jibleanu, cum că «„Bradul” nu mai răspunde», urcă treptele aceleiaşi scări pe care mai înainte le călcase şi şeful lor, căpitanul Eugen Brădeanu. Pătrund în hol, pe urmă în antreiaş şi...

— Mîinile sus, domnule Cristea! Şi dumneata, Iordache!

— Tovarăşe căpitan!

— Am spus, mîinile sus!

— De unde aveţi pistolul?

— E cea mai proastă glumă pe care...

— Proastă?... Ha, ha, ha, ha, rîae cu gura pînă la urechi căpitanul. Proastă, zici?... Bine. Acuma, copii, pentru că v-am tras o sperietură — după efortul pe care l-am făcut, voiam şi eu să mă distrez puţin — să trecem în camera alăturată. Ce, nu mai vezi uşa, Iordache? E mascata de draperie...

Priveliştea oferită de şeful biroului anchete nu este de loc obişnuită. Mese răsturnate, scaune rupte, vase de flori sparte, covorul ca vai de el... o harababură de nedescris. Pe un scaun, legată cu mîinile la spate, stă o femeie plină de graţie. Din ochii ei mari, negri, ţîşnesc flăcări de ură. Pe un alt scaun este legat un bărbat cu ochii cît cepele, negru la faţă. Suflă greu şi nu poate vorbi, fiindcă ofiţerul i-a astupat gura cu o batistă.

— Dumnealui, arată căpitanul spre bărbat, care nu e altul

decît Ochiosul — omul cu chelie şi favoriţi — cum îl porecliseră copiii, a vrut să scape de mine, de aceea totul e răsturnat aici. Al lui e şi pistolul, Iordache. Ştii că eu n-am obiceiul să port arme la mine. Dînsul „avea”.

Doamna, „în necunoştinţă de cauză”, aşa susţine — vom vedea mai tîrziu care e adevărul — e complicea domnului Viadimir, care cu nici un preţ n-a vrut să recunoască existenţa a încă doi fraţi cu acelaşi nume... Ea nu m-a atacat, a stat pasivă şi a privit lupta... Am vrut să vă telefonez, dar în cursul încăierării dintre noi, dumnealui a rupt firul de telefon.

— Atunci cine ne-a anunţat?

— Cum, cine? Şeful şi aghiotantul. Ei l-au alarmat pe Vasile, şi el... Luaţi-i! ordonă Brădeanu cu un glas pe care colaboratorii săi nu-l mai auziseră.

ULTIMELE FILE

E ora şapte seara. În biroul generalului s-a înstăpînit tăcerea. Rareori foşnetul hîrtiei întoarse aruncă o umbră de sunet. Generalul citeşte. Cînd e de acord cu cîte un pasaj aprobă cu o înclinare a capului; cînd e de-a dreptul satisfăcut, subliniază cuvinte, propoziţii.

După ce parcurge ultima filă, sună. Intră un ofiţer. Acelaşi de azi dimineaţă.

— Fii, te rog, amabil şi spune să mi se aducă încă o cafea.

Maiorul iese.

Generalul răsfoieşte din nou filele raportului colonelului Jibleanu, privitor la transportul clandestin de aur. Le parcurge, fără să le citească, una după alta. E întrerupt cîteva clipe, pînă i se aşază tava în faţă. Cafeaua abureşte. Soarbe o înghiţitură.

— E fierbinte! Femeia se retrage.

Generalul îşi aruncă iar privirea pe foile scrise. Stă în cumpănă, apoi se apucă să recitească ultimele trei pagini...

«... Dumitru Vladimir fusese înştiinţat de unul dintre pacienţii săi — Johannes Krauss, cu care de altfel urmase cursurile facultăţii de medicină din Leipzig, unde Vladimir studiase stomatologia (de aci şi „ştiinţa” topirii metalelor nobile), iar Krauss, ortopedia — că un văr al acestuia, înainte de a muri, îi spusese că în timpul războiului, în retragerea lor, trupele hitleriste îngropaseră în această grotă peste şaizeci de kilograme de aur. Îl mai sfătuise că nu e bine să predea aurul statului român, pentru că s-ar fi ales cu un cîştig mai mic şi-i propunea să i-l trimită lui la Basel, iar el, Krauss, se obliga să-i expedieze, pe toate adresele pe care i le va indica, orice i-ar fi cerut, la valoarea aurului livrat. Le-a propus şi un procedeu foarte ingenios prin care metalul preţios ar fi putut trece neobservat graniţa. Să înlocuiască plăcile indicatoare de pe vagoane, cu alte plăci, din aur, vopsite.

Profitînd de faptul că fraţii săi, Gheorghe Vladimir şi Daniel Vladimir lucrau chiar la căile ferate — primul ca impiegat de mişcare, al doilea ca şef de manevră, Dumitru Vladimir a trecut la acţiune.

Au depistat, toţi trei, intrarea în grotă. Au găsit lingourile, au făcut rost de toate ustensilele necesare topirii aurului, şi-au

făcut matriţe şi după cîteva săptămîni au izbutit să confecţioneze cincisprezece plăci de aur. Două din aceste plăci au ajuns la destinaţie, dovadă cele trei automobile trimise ca avans.

În această situaţie, s-a ivit obligaţia expedierii în continuare a plăcilor, dar şi dorinţa să termine cît mai repede operaţia. Atunci s-au pus să lucreze la topire ziua şi noaptea, pentru ca în două-trei transporturi să lichideze toată cantitatea...

Numai că intervenţia copiilor le-a dejucat planurile...»

Generalul mai soarbe o înghiţitură, apoi zîmbeşte.

«Oare cum o fi arătînd Şeful? Dar Dudi?... Şi celălalt băiat, zis „Arici”?... Şi Nas-în-vînt... şi Taciturna... Am să-i cer lui Jibleanu, cînd mă duc pe acolo, să-mi prezinte grupul „Braşovia”!»

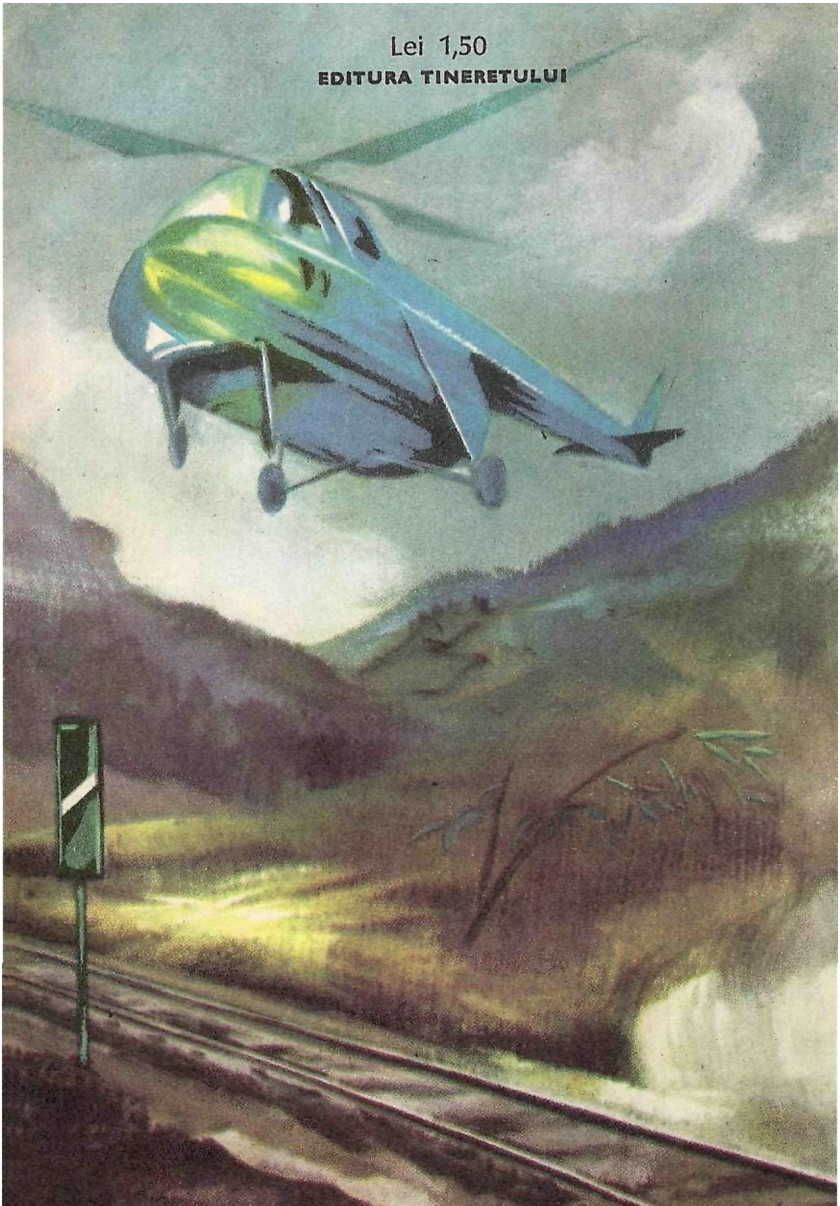
Lei 1,50
EDITURA TINERETULUI